

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Festgebete der Israeliten

Für die ersten Tage des Wochenfestes

Stern, Salomo Gottlieb

Wien, 620 = 1859

דובכה ריש

[urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:kobv:517-vlib-12293)

ספחין סחרון

אֲנַעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֲאָרֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תִּעְרֹג.
נַפְשִׁי חֲמֻדָּה בְּצֵל יְדִיָּה. לְדַעַת כָּל רֵז סוּדֵיךָ:
מִדֵּי דְבָרֵי בְּכַבֻּדְךָ. הוֹמָה לְבִי אֶל דּוּדֵיךָ:
עַל בֶּן אֲדָבָר בְּךָ נִכְבְּדוֹת. וְשִׁמָּה אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֲסַפְּרָה כְּבוֹדְךָ וְלֹא רֵאִיתִיךָ. אֲדַמָּה אֲכַנְּהָ וְלֹא יִדְעֶתִיךָ:
בֵּינִי נִבְיָאֵךָ בְּסוּד עֵבְדֵיךָ. דַּמִּית הַדָּר כְּבוֹד הַזֹּדֶה
נִדְלָתְךָ וְנִבְוֶרְתְּךָ. כִּנּוּ לְתַקְּךָ פְּעֻלָּתִיךָ:
דַּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כָפִי יֵשֶׁה. וַיִּשְׁוּוּהָ לְפִי מַעֲשֵׂיךָ:
הַמְשִׁילוּךָ בְּרוּז חַיּוֹנוֹת. הִנֵּה אֶחָד בְּכָל דַּמְיוֹנוֹת:
וַיַּחְזוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת. וְשָׁעַר רֵאשִׁיבָה בְּשִׁיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֲרוּת בְּיוֹם קָרֵב. כִּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו
לוֹ רַב:
חָבֵשׁ כּוֹזֵעַ יִשׁוּעָה בְּרֵאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוֹ וְזִרְעֵה
קִדְשׁוֹ:
טָלְלֵי אוֹרוֹת רֵאשׁוֹ נִמְלֵא. קוֹצוֹתָיו רְסִיסֵי לֵילָה:

Wenn von deiner Majestät ich rede, schlägt mein Herz deiner Liebe hoch empor. So will ich preisend von dir reden, Liebesgesang deinem Namen weihn.

Deinen Ruhm verkünden soll ich — hab' dich ja nie geseh'u! vergleichen, benennen dich — und kenne dich doch nicht! Durch deine Profeten, im Rathe deiner Knechte hast du deiner Hoheit Pracht vergleichend dargestellt.

Deine Würde, deine Macht, bezeichneten sie nach deiner Werke Größe, verglichen dich, doch nie dein Wesen selbst, sie stellten dich nach deinen Thaten dar,

Bildeten dich in vielen Erscheinungen, doch in allen Darstellungen als den E i n e n. Du erschieneſt, bald ein Greis, bald ein Jüngling, des Hauptes Haar grau und schwarz;

Greis im Gerichte, Jüngling im Kampfe, als Krieger mächtig kämpfend; mit Siegeshelm das Haupt geziert, die Rechte Sieg verschafft. Von mildem Thau das Haupt bedeckt, die Locken voll nächtlicher Tropfen — will er an mir, ich ihm gefalle, hochberühmt, mir köstlich Schmuck und Krone sein; —

Diadem, glänzend schön sein Haupt, des heil'gen Namens Majestät vor der Stirne prangt, die zum Dank, zur Ehre, mit Pracht sein Volk ihm krönend windet,

Gewunden jugendlich ums Haupt, gekräuselt in schwarzen Locken. Der heil'ge Tempel, seines Ruhmes Krone, über alle seine Freude reicht,

שיר הכבוד

יתפאר בי כי חפץ בי. והוא יהיה לי לעטרת צבני:
 כְּתָם טְהוֹר פִּי דְמוֹת רֵאשׁוֹ. וְחָק עַל מִצַּח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
 לְחֵן וּלְכְבוֹד צְבִי הַפְּאָרָה. אֲמַתּוֹ לוֹ עֲטָרָה עֲטָרָה:
 מִחֲלָפוֹת רֵאשׁוֹ כְּבִימֵי בְחָרוֹת. סִיּוֹצוֹתֵי תַלְתְּלִים יָזוּ:
 נֹהַ הַצֶּרֶק צְבִי הַפְּאָרָתוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל רֵאשׁוֹ זַחְתּוֹ:
 סִנְלָתוֹ תְּהִי בְיָדוֹ עֲטָרָתוֹ. וְצִנְיָף מְלוֹכָה צְבִי הַפְּאָרָתוֹ:
 עֲמוּסִים נְשָׂאֵם עֲטָרָת עֲנָדָם. מֵאֲשֶׁר יִקְרוּ בְּעֵינָיו כְּבָדָם:
 פְּאָרוֹ עָלַי וּפְאָרֵי עָלָיו וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאֵי אֱלֹהֵי:
 צַח וְאֲדוּם לְלִבּוֹשׁוֹ אֲדוּם. פּוֹרָה בְּדַרְכּוֹ בְּבוֹאוֹ בְּאֲדוּם:
 קָשֶׁר תְּפִלִּין הִרְאָה לְעֵינָיו. תְּמוּנַת יְיָ לְנֶגֶד עֵינָיו:
 רוֹצֵה בְּעַמּוֹ עֲנֹוִים יִפְאָר. יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת בָּם לְהַתְּפָאָר:
 רֵאשׁ דְּבָרָה אֲמַת קוֹרָא מֵרֵאשׁ. דוֹר וְדוֹר עִם דוֹרֵי שָׁה דְרוֹשׁ:
 שִׁית הַמֶּזֶן שִׁירֵי נָא עֲלֶיךָ. וְרַנְתִּי תִקְרַב אֵלֶיךָ:
 תְּהַלְתִּי תְּהִי נָא לְרֵאשֶׁה עֲטָרָתוֹ. וְתַפְלְתִּי תִכּוֹן כְּמִרְתּוֹ:
 תִּיבַר שִׁירָת רֵשׁ בְּעֵינֶיךָ. בְּשִׁיר יוֹשֵׁר עַל קַרְבְּנֶיךָ:
 בְּרַכְתִּי תַעֲלֶה לְרֵאשׁ מִשְׁבִּיר. כְּחֹלֶל וּמִזְלִיד צְדִיק כְּבִיר:
 וּבְכִרְכְּתִי תִגְעַנֵּעַ לִי רֵאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לָךְ כְּבִשְׂמֵי רֵאשׁ:
 יַעֲרַב נָא שִׁיחֵי עֲלֶיךָ. כִּי נִפְשִׁי תַעֲרוֹג אֵלֶיךָ:
 תו ש ל ב ע

Sein Lieblich. Krone er in seiner Hand, königlicher Bund, Kleinod —
 von den Treuen aufgesetzt, geschmückt, von seinen Werthen verehrt. —
 Seine Zierde ich bin, meine Zierde er ist, der nah mir ist, wenn
 ich ihn anbetete. Einst glühend roth in Purpur-Gewand kommt er
 von Edom, wie Keltertretter.

Im Tefillin-Bande ließ er schauen seinen Frommen des Ew'gen Gestalt
 vor Augen; die Frommen seines Volks, ihm gefällig, erhebt er,
 der im Ruhme wohnt, sich ihrer rühmend.

Deines Wortes Anfang thut Treue kund, vor Beginn der Welt;
 bedenk' das Volk, das dich sucht. Nimm auf meiner Lieder Töne,
 wohlgeällig an mein Lobgesang.

Es sei mein Lobspruch Krone deinem Haupte, mein Gebet wie Dpfer-
 duft gefällig; es gefalle dir des Armen Lied, wie jene Dpferlieder
 dir gefallen.

Es steige mein Lob empor zum Schöpfer, Regierer, Erhalter, dem
 Vollkommensten. Wende dich beifällig meinem Lobe zu, nimm ihn
 auf wie Dpfergewürz.

Möchte lieb dir sein meine Rede! ach, meine Seele schmachtet nach dir.